



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 48. Hadriani III. obitus. Stephanus VI. Papa.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

in Ecclesia exornanda totus fuit, & me-
 mor periculi, quod Monasterium sub ^{Sæculum IX.}
 Bassacio Antecessore suo subierat, cum ^{A. C. 884.}
 nihil propius esset, quam ut a Saracenis ^{Sup. Lib.}
 caperetur, muris & turribus, ut arces ^{XLVIII.}
 solent, Asceterium munivit, & circa Cel-
 las inferiores urbem ædificare cœpit.
 Sed tanta cura vim Saracenorum prohi-
 bere non potuit. Qui collectis spoliis
 triumphantium more in castra sua ad Li-
 rim posita redierunt; Monachi vero re-
 liqui, auferentes, quæ poterant, de the-
 sauro & tabulis Monasterii Teanum se
 receperunt, sub cura Angelarii, Præpo-
 siti sui, quem Abbatem sibi elegerunt,
 commorantes in Cella seu Prioratu, a
 multo jam tempore fundato, & S. Bene-
 dicto sacro. Haud diu postea Angela-
 rius Episcopus Theaninus electus est;
 S. Bertharius vero vigesima secunda O-
 ctobris honore Sanctis Martyribus debi-
 to colitur.

§. XLVIII.

*Hadriani III. obitus. Stephanus VI.
 Papa.*

Hadrianus III. Papa Antecessoris sui
 vestigiis insistens Photium damna-
 vit. Unde Basilius Imperator, datis ad
 eum literis, ne quidem a conviciis ab-
 stinuit; quæ vero non ipsi, sed ejus Suc-
 cessori ^{Papeb. cont.}

Sæculum IX.
A. C. 885.

Ann. Fuld.
885. ap.
Anast.

cessori redditæ sunt. Nam Hadrianus, postquam Sacram Sedem tenuisset sexdecim mensibus, in itinere, quod profecturus ad Carolum Imperatorem susceperat, vigesima Julii anno octingentesimo octogesimo quinto morbo correptus expiravit, & in Abbatia Nonantulana terræ mandatus est, ubi inter Sanctos colitur. Hadriano III. successit Stephanus VI. Romæ ex nobili prosapia natus, alterius Hadriani filius. Eum cura Zachariæ, propinqui sui, Episcopi Anagninensis & S. Sedis Bibliothecarii in literis humanioribus informatum, Hadrianus II. Papa, cum optimam indolem probaret, e domo patria evocavit, & Subdiaconatus ordine insignitum, apud se in Palatio Lateranensi versari voluit. Marino Papæ quoque carissimus, & ab eo Presbyter Tituli quatuor Coronatorum ordinatus, ejusdem latus deserere vix unquam sinebatur. Hadriano autem Papa III. factis functo, Episcopi, Clerici Romani, Senatus, populusque ad eligendum Papam congregati una voce Stephanum Presbyterum expetierunt, quod sperarent, ab extremis periculis tanti viri pietate & virtutibus liberari se posse; nam tunc Romani locustis innumeris, terræ ariditate & fame vexabantur. Hadrianus Papa Roma discedens Joannem Episcopum Ticinensem, Imperatoris Legatum, Vica-

Vicarium suum reliquerat. Hunc ergo Sæculum IX.
A. C. 885.
Romani ad Stephani domum, ubi cum
patre suo erat, deducunt, effringunt li-

mina, Stephanum ad suam Ecclesiam
quatuor Coronatorum, omnibus viribus
reluctantem, abstrahunt; nam clama-
bant ipse & parens tanto honore indi-
gnos se esse. Inde ad Palatium Latera-
nense procedunt, & priusquam illuc per-
venirent, imbre maximo decidente Deus
piissimi viri Electioni benedicere vide-
batur. Die Dominica sequente, forsan
vigesima quinta Julii, Stephanus in Ba-
silica S. Petri consecratus est.

Elapso paucorum dierum spatio Pon-
tifex Palatium Lateranense excussit, co-
mitantibus Episcopis, Legato Imperato-
ris & Senatu, ne testes omni exceptio-
ne majores deessent. Statim apparuit,
domus Pontificiæ supellectilem fuisse di-
reptam, & ceteris pretiosis furto ablati-
s, pauca vasa, quæ in solemnibus Ponti-
ficum conviviis adhibebantur, fuisse re-
licta. Thesauros Ecclesiarum quoque
exhaustos invenerunt, atque etiam hor-
rea & cellaria vacua. Dolebat maxime
Pontifex, nihil suppetere, quod Clericis,
quod militibus largiretur, quo captivos
redimeret, aut pauperes diræ famis
tempore aleret. Ergo proprio patrimo-
nio, quod pinguisimum habebat, non
pepercit, in omnes liberalissimus Pon-
tifex.

Sæculum IX. tifex. (*) Familiares sibi delegit, viros
 A. C. 885. rebus gerendis aptos, & pietate insignes.

Ad prandium semper vocabat orphanos, quos ut filios proprios nutriebat. Quando nobiles viros invitabat ad mensam, etiam esca spiritualis præbebatur accumbentibus, nam sacrorum librorum lectio nunquam prætermittebatur. Quotidie Sacris operabatur, diu noctuque Psalmodiæ & orationi intentus, quantum cura gregis sui, cujus preces audire & necessitates levare tenebatur, permittebat.

Cum locustarum plaga, quæ sub Adriano Papa totam Romanam regionem affligere cœperat, non cessaret, primo Stephanus denunciari iussit, certam pecuniam se daturum singulis, qui modium nocentibus his insectis occisis refertum affer-

(*) Rebus Romæ & in Italia ita constitutis, Lector facile perspiciet, qua ratione videlicet non tam voluntate, quam necessitate, Principatus in Urbem & Ducatum Romanum Summis Pontificibus sensim obtigerit, ut nihil dicamus de Donationibus Pipini & Caroli Magni. Siquidem pro re derelicta haberi poterat supremum Dominium, quod nec Orientis nec Occidentis Imperatores sibi satis asserere valebant. Nec Roma tantum sed pleræque in Italia Civitates suos habebant Dominos. Atque, ut supra N. XLVII. memoravimus, Neapolis Athanasio Episcopo suo & Duci parebat.

afferrent. Quod factum quidem, sed Sæculum IX. A. C. 885.
quia hæc industria ad tollendum malum non sufficiebat, ad Sacellum S. Gregorii se contulit, ubi diu fluentibus lacrymis oravit. Tum aquam benedixit, deditque Colonis, addito mandato, ut eam populo distribuerent, qui eadem segetes & vineas suas respergerent, Dei auxilium invocantes. Ubicunque hæc aqua adhibebatur, rarefcebant locustæ; unde omnes vicini populi ad quærendum istud remedium Romam confluebant.

§. XLIX.

Epistola ad Basilium Imperatorem data.

Stephanus Papa acceptis Basilii Imperatoris Epistolis, ad Hadrianum Antecessorem suum directis, respondit data Ep. I. to. 9. Conc. p. 366. to. 8. p. 1391.
Epistola, in cujus principio de diversitate duarum Potestatum differit. *Quo igitur pacto, inquit, a Deo datus (*) es nobis,*

(*) Ex his sequitur, Summum Pontificem neutiquam recusasse, Basilium non solum Græcorum, sed etiam Romanorum Imperatorem agnoscere, si modo Romanam Rempublicam sua auctoritate & Legibus regere, & sua potentia ab hostibus defendere valuisset. Sequitur etiam Stephanum Papam, qui Carolum Crassum ab Antecessore suo coronatum Occidentis Imperatorem